

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 czerwca 2024 r.

Pozycja 153

POSTANOWIENIE z dnia 6 marca 2024 r. Sygn. akt Ts 73/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący
Jarosław Wyrembak – sprawozdawca
Jakub Stelina,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 13 stycznia 2021 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej G.Z.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 kwietnia 2020 r. (data nadania) G.Z. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.) odnośnie do sformułowania „z jakiegokolwiek przyczyny” w zakresie, w jakim „pozostawia organom administracji możliwość umorzenia postępowania mającego doprowadzić do kontroli działań tych organów w aspekcie zgodności z przepisami prawa” z art. 21 ust. 1 oraz z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 13 stycznia 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 27 stycznia 2021 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Stwierdził, że skarżący nie usunął braku formalnego skargi, gdyż – mimo wezwania – nie wyjaśnił, w jaki sposób zaskarżony przepis narusza jego konstytucyjne wolności lub prawa. Trybunał wskazał ponadto, że skarżący kwestionuje w istocie nie treść art. 105 § 1 k.p.a., lecz sposób zastosowania tego przepisu w jego sprawie.

3. W zażaleniu z 3 lutego 2021 r. (data nadania) skarżący wniósł o uchylenie powyższego postanowienia i nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Przyznał, że podniesiony w skardze problem definiowania przyczyn bezprzedmiotowości postępowania admini-

stracyjnego stanowiących podstawę jego umorzenia to „nie tyle (...) zagadnienie dla Sądu Konstytucyjnego co uwaga odnosząca się do tego jak organy administracji, a za nimi sądy administracyjne stosują prawo”. Podkreślił, że „zbyt szerokie – jak w tej sprawie – użycie pojęcia «jakiegokolwiek przyczyny» pozwala organom budowlanym czy organom nadzoru budowlanego, a za nimi sądom administracyjnym na pozostawianie poza sferą rozstrzygania i orzekania problematyki merytorycznej dotyczącej sprawy indywidualnej i ograniczanie się jedynie do formalnej strony spornego zagadnienia” (s. 2 zażalenia).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie stwierdza, że w wypadku rozpatrywanej skargi konstytucyjnej zachodzą wątpliwości uzasadniające konieczność merytorycznego rozpoznania podniesionych w niej zarzutów.

Trybunał Konstytucyjny postanowił – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Zdanie odrębne

sędziego TK Wojciecha Sycha
do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego
z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt Ts 73/20

Na podstawie art. 106 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) składam zdanie odrębne do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2024 r., sygn. Ts 73/20. Uważam, że Trybunał w tej sprawie niezasadnie uwzględnił zażalenie i nadał dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

1. Na etapie rozpoznania zażalenia skarżącego na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu Trybunał bada – w granicach zarzutów sformułowanych w zażaleniu – czy w wydanym w pierwszej instancji postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem sformułowanie zarzutów oraz przedstawienie argumentów skutecznie kwestionujących stanowisko Trybunału stwierdzające konieczność odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Moim zdaniem, w niniejszej sprawie, zażalenie nie podważyło żadnej z podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Przede wszystkim skarżący nie odniósł się do głównego powodu odmowy nadania skardze dalszego biegu, jakim było nieusunięcie braków formalnych skargi. Nie podważył

także stwierdzenia Trybunału, że w istocie w skardze zakwestionował sposób zastosowania zaskarżonego przepisu.

3. W tym stanie rzeczy zażalenie nie powinno zostać uwzględnione przez Trybunał. Lakoniczne stwierdzenie w uzasadnieniu postanowienia, do którego składałam zdanie odrębne, że „w wypadku rozpatrywanej skargi konstytucyjnej zachodzą wątpliwości uzasadniające konieczność merytorycznego rozpoznania podniesionych w niej zarzutów”, nie tylko niczego nie wyjaśnia, lecz wręcz jest niezasadne w postępowaniu zażaleniowym. Granice kognicji Trybunału na tym etapie postępowania wyznacza bowiem treść zażalenia, w którym skarżący, na co zwracałem już uwagę, dla skuteczności środka odwoławczego winien podważyć podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

4. Z tych powodów złożenie zdania odrębnego było konieczne.